

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Sect. 1. An Confirmatio in gratiâ differat à perseverantiâ in illâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

CAPUT IX.

SECTIO PRIMA.

An D. Josephus fuerit confirmatus in illâ gratiâ quam in utero accepit?

An confirmatio in gratiâ differat à perseverantiâ in illâ.

L **D**IVUM Josephum perseverasse usque ad mortem in eâ quam semel accepit gratiâ, ita ut ei datum sit desuper nunquam peccare mortaliter, & hâc ratione gratiam in utero acceptam non perdere, docuerunt S. Augustinus, lib. de Naturâ & Gratiâ, Gerson serm. de Nativit. Beatæ Virg. in Concil. Constantien. habito, & in suâ Josephinâ: noster Gratianus lib. 5. de S. Josepho, c. 5. tit. 1. Carthagena Ord. Min. tom. 3. de Arcan. l. 18. homil. Magn. & ult. §. 1. estque jam ita communis ut nullum reperias qui aperè neget: Probatur triplici argumento. Primò, ex Divi Thomæ doctrinâ 3. part. quæst. 27. art. 6. ad 1. ubi ait: *Sanctificatis in utero creditur præsinitum, ut de cætero mortaliter non peccarent.* unde Abbas Guarticus serm. 1. de S. Joanne Baptista vocat Joannis sanctitatem penè originalem, quia quam in utero accepit gratiam nunquam amisit.

II. Probatur secundò: Quia etsi non fuisset in utero sanctificatus, cum tamen pluribus sanctis in utero minimè sanctificatis id doni concessum sit, quantò ergo fortiori jure D. Josepho in Patrem Christi electo, & ob id supra illos in utero sanctificato?

III. Probatur tertio, quia etsi nulli protus Sanctorum concessum fuisset, nonne tamen D. Josepho propter eminentem illa ejus supra omnes dignitatem concedendum?

IV. Ex his, ut arbitror, satis manifestis, sequitur quod si donum perseverantiæ converteretur cum dono confirmationis in gratiâ, esset decisa quæstio proposita in argumento hujus capituli: sed cum de hâc re disceptatio sit inter Theologos Tractat. de Grat. Negotium est majoris halitus: quod frangendum est, ut quod proposuimus resolvamus: Quare sit;

NEgant aliqui, affirmant alii: Qui negant differre, fundantur in hoc quod finis doni confirmationis in gratiâ deiur Sancto seu prædestinato, ut per illam confortetur, & retineatur ne peccet mortaliter, sicque in acceptâ gratiâ indefectibiliter stet: Atqui per donum perseverantiæ datur similiter non amplius peccare mortaliter, ergo idem sunt donum confirmationis & donum perseverantiæ in gratiâ.

Qui affirmant illa dona inter se discrepare, Respondent primò, quod licet verum sit illa duo dona in hoc convenire, quod dent iustis, ut non sint deinceps peccaturi mortaliter; in multis tamen aliis discrepare, ut constabit ex dicendis Respondent secundò, quod alias omnibus prædestinatis concederetur donum confirmationis in gratiâ, quia illis datur donum perseverantiæ, sine quo non salventur: juxta illud Matthæi cap. 10. vers. 22. & cap. 24. vers. 13. *Qui autem perseveraverit usque in finem salvus erit.* At fallum est hoc consequens, quia certum est donum confirmationis in gratiâ esse singularissimum Dei beneficium paucis tantùm concessum Sanctis, iisque non nisi eximioribus, ut Beatæ Virginis, D. Joanni Baptista, & Sanctis Apostolis in die Pentecostes: Differunt, ergo inter se confirmatio & perseverantiæ. Restat videndum quomodo, seu in quo differant.

Respondet Pater Arriaga Jesuita in primam secundæ D. Thomæ, tract. de iustificat. disp. 52. sect. 5. donum confirmationis in gratiâ ita figere hominem in bono, ut non possit aliud agere quàm quod Deus præcipit, donum vero perseverantiæ, relinquere ut homo possit ei resistere juxta illud D. Prosperii lib. 2. de vocat. gentium cap. 27. *Deus ab obediendum sibi ipsum velle sic donat, ut etiam à perseverantibus illam potestatem que potest nolle non auferat: effi. e. e. tamen*

V 2

VII

Synopsis

magnum
D.
Josephus
SV
et

tamen ut non sit restitutus, quia Deus illud ei providit, ex quo praevidit consensum secuturum: Pro hac sua sententia citat Arriaga Valentiam, Valentia D. Thomam, S. Bonaventuram, Alensem, Victoriam, Richardum, Sotum, Vegam, & alios.

VIII. Si objicias: ex hac doctrinâ confirmati non fuerunt liberi circa praecepta Dei, ergo in istorum Authorum sententiâ non meruerunt: quomodo ergo ista confirmatio erit beneficium Dei? Respondet Arriaga, rarissima esse Praecepta quae obligent sub mortali ad actum unde quaque honestum: unde etsi circa illa rarissima, non fuerint liberi, fuisse circa alia. Deinde quoad haec rarissima, rarissimè etiam contingere quod obligent pro determinato instanti: unde licet redacti ad instans in quo urssisset praeceptum non fuissent liberi, fuisse tamen in aliis casibus ratione temporis. Tandem in eo casu quo fuissent redacti ad ultimum instans pro adimplerione praecepti, cum ad summum essent obligati ad unicum gradum, operati sunt in intensiore gradu: unde licet quoad primum gradum, propter illam fixationem voluntatis, non fuissent meriti, meruerunt tamen per gradus intensioris ad quos libertatem suam extenderunt: vide Arriagam loco citato.

IX. Sed haec responsio Arriagae non placet: nam primò extenditur tantum ad praecepta affirmativa quae obligant ad actum: qui actus non est semper debitus pro determinato tempore, & potest intendi & remitti, ut aiebat Arriaga: Sed quid dicet de praeceptis negativis, quae sunt in longè majori numero? quae per non actum adimplentur, quae obligant pro semper, & quorum adimpletio, utpote negatio non recipit majus & minus? Secundò, ex hac Arriagae responsione sequitur donum confirmationis non esse tantum quantum hactenus omnes arbitrati sunt, imò nullum. Nam si rarissima est, ut ait Arriaga, obligatio sub mortali, rarissima quoque est transgressio mortalis, consequenter rarissimè serviet istud donum, quod datur tantum ut vitetur casus in peccatum mortale: Quando autem serviet in istis rarissimis casibus,

cum tunc confirmatus non agat cum libertate, nihil facit ad laudem vel meritum ejus quod tamen posset augere, si operaretur cum auxilio alterius gratiae quam confirmationis. Tertio, tandem licet daremus Patri Arriaga pro praeceptis affirmativis, pro quibus solum servit haec ipsius responsio, rarissima esse illius generis praecepta quae obligent sub mortali, (in quo tamen censo illum non rectè loqui) quod rarissimè contingat illa obligare pro instanti aliquo determinato: in illis tamen circumstantiis in quibus illa urgebunt (quod saepe occurrere potest) quid dicemus? Certè cum in doctrinâ P. Arriagae non fuerit in potestate confirmati in gratiâ, illa praecepta non implere, nihil tunc meruit, quale ergò erit istud Dei donum Confirmationis in gratiâ?

Nec valet si replices quod Arriaga tertio loco, mereri scilicet ex gradu intensiori, ad quem se liberè extendunt: Nam si, ut vult P. Arriaga, gratia illa, seu auxilium Confirmationis, non relinquat in confirmatis libertatem ad non agendum, certè cum illa gratia uti agens necessarium determinat confirmati voluntatem ad unum, necessario agit secundum totam suam entitatem: & sic non est tunc potestas in voluntate ad illum gradum intensioris ultra vel infra illum qui est ex ipsa entitate & virtute gratiae confirmationis.

Denique etiam si omnia concederemus Patri Arriagae, sequeretur ex ejus doctrinâ quod donum Confirmationis in gratiâ, esset longè minus dono Perseverantiae, quod nemo concedet. Probat sequela, nam cum dono perseverantiae remouentur justi à peccato ut in illud non cadant, sicque in justitiâ stent, sicut cum dono confirmationis, & insuper cum dono perseverantiae in omnibus sine dubio mererentur, meritò tamen privati in tot casibus cum dono confirmationis in gratiâ. Et omnia ex doctrinâ Arriagae ut patet.

Alii volunt impeccabilitatem quae reperitur in confirmatis in gratiâ provenire partim ab intrinseco, partim ab extrinseco: Ab intrinseco scilicet, ab uberiore

uberiore aliquâ gratiâ & præpotenti aliquo auxilio, quo confirmatus ita inclinatur in bonum ut ab illo non possit de facili deflecti: per quod tamen non ita retrahitur à malo ipsi opposito, ut absolute non possit peccare. Ab extrinseco verò, scilicet protectione singulari & custodia Divinâ submovente occasiones & impediende tentationes, præcipue vehementes, in quibus succumbere posset. Ita Didacus Alvarez lib. 10. de Auxiliis disp. 104. & alii: Ex quo consequenter infert post probatam conclusionem quartam, differentiam inter donum confirmationis & perseverantiæ in gratia, in hoc consistere, quod donum confirmationis duo supradicta complectatur: donum verò perseverantiæ ultimum tantum, ut proinde differant inter se sicut excedens & excessum.

XIII. Sed nec hæc doctrina placet, primò quia falsum est illos quibus Deus dedit donum secundum quod est perseverantiæ, nullis unquam opponi tentationibus vel occasionibus gravioribus; nisi addat Alvarez in quibus Deus prævidit fore, ut succumberent si illis exponerentur: quod non facile dicet, ne cogatur admittere scientiam mediam: ergo donum perseverantiæ non consistit in illo extrinseco, quandoquidem plures etiam uberiores gratias afferat quibus graviores illas tentationes, (quibus quandoque opponuntur) superent.

XIV. Hæc doctrina est ipsissima D. Augustini lib. de Corrept. & Grat. cap. 12. ubi sic Sanctus Doctor. *Si in tantâ infirmitate vite hujus, in quâ tamen infirmitate propter elationem reprimendam, perfici virtutem oportebat, ipsis relinqueretur voluntas sua, ut in auxilio Dei, sine quo perseverare non possunt, manerent si vellent, nec Deus in eis operaretur ut vellent; inter tot & tantas tentationes infirmitate suâ voluntas ipsa succumberet, & idèò perseverare non possent, quia deficientes infirmitate, non vellent.*

XV. Secundò, quia nimis absurdum est, & à ratione alienum quod si in confirmatis in gratia requiratur, ut removeantur ab extrinseco tentationes & occasiones peccati graviores, requirantur abhuc ab intrinseco uberiores gra-

tia & auxilia fortiora ut stent in eâ gratiâ in quâ dicuntur confirmati: quinam enim erunt illi qui in gravioribus tentationibus & peccati occasionibus stabunt, si confirmati in gratia eis objecti casuri sint ut propterea illis exponi non debeant?

SECTIO II.

Vera utriusque doni Confirmationis in gratiâ & Perseverantiæ in illâ differentia.

Nota primò ex D. Thoma lib. 3. **XVI.** Contra gentes cap. 155. quod illud quod naturâ suâ est variabile, ad hoc quod figuratur in uno, indiget auxilio alicujus moventis immobilis: sed liberum arbitrium etiam hominis existentis in gratia habituali, adhuc manet variabile & flexibile à bono in malum, ergo ad hoc quod figuratur in bono, & stet in illo usque in finem, indiget speciali Dei auxilio, quod est Confirmatio in gratia.

Nota secundò, per istud autem auxilium Dei speciale quo figuratur voluntas in bono, non ita debet figi in eo, ut dei ei necessariò stare necessitate antecedente: sic enim non esset confirmatio potentiæ liberæ, sed ipsius everfio: sed oportet quod gratia illa, seu speciale auxilium illud per quod confirmatur, ex vi suâ ita statuatur in bono, ut non adimat libertatem: ita verò relinquat libertatem, ut talem tribuat firmitatem, quod nihil illam inflectet ad malum.

Nota tertio ex D. Augustino lib. de **XVIII.** Dono Persever. cap. 6. & communi Theologorum doctrinâ, donum perseverantiæ nullatenus posse interrumpi per peccatum mortale, licet admittat secum veniale. Ratio est, quia eo ipso quo quis peccat mortaliter, deflectit à bono incepto, & sic non perseverat: implicat ergò quod donum perseverantiæ per peccatum mortale interrumpatur.

Nec obstat quod prædestinati multi **XIX.** sæpè cadant à gratia, sæpè resurgant, qui tandem moriuntur in gratia, ac consequenter cum perseverantiâ. Non

synopsis
D. Augustini
de Perseverantia
in gratia